

Arrest

nr. 240 803 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. SIMPELAERE
Groeningestraat 33
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. SIMPELAERE en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 september 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 28 februari 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.09.2019 werd ingediend door:

Naam: N. (..)

Voornaam: M. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: Dr Aouizaght

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.09.2019 gezinshereniging aan met de neef van zijn moeder, zijnde A. M. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (NW5384603) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.07.2016 zonder visumsticker of uit- en inreisstempels: noch uit dit document, noch uit het geheel van de beschikbare gegevens, blijkt wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, opnieuw is ingereisd na zijn repatriëring dd. 22.01.2016.

- 'attestation administrative' n° 170/CC dd. 10.10.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene tijdens zijn verblijf in Douar Aouizeght geen inkomsten verwierf in Chouihia: echter, deze gegevens sluiten niet uit dat betrokkene elders tewerkgesteld was, of kon beschikken over overige bronnen van persoonlijke inkomsten.

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°17498/2019 dd. 29.10.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaren dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, niet alleen werd dit attest afgeleverd op basis van een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, ook heeft dit enkel betrekking op de situatie op het moment dat het voorliggende attest werd afgeleverd. Gezien betrokkene op dat ogenblik reeds opnieuw in België verbleef, zijn de gegevens van dit attest niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- kadastraal 'attest geen eigendom' n°40/MA dd. 31.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezat in Berkane: echter, dit attest heeft enkel betrekking op de situatie eind oktober 2019, wanneer betrokkene (opnieuw) in België verbleef, en is bijgevolg niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.04.2016, 02.05.2016, 03.06.2016, 01.07.2016, 04.08.2016, 05.09.2016, 03.10.2016, 04.11.2016, 02.12.2016 en 03.01.2017: betrokkene ontving weliswaar - beperkte - geldstorting vanwege de referentiepersoon, doch er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud. Er kan niet worden uitgesloten dat deze sommen werden verzonden voor overige doeleinden.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.10.2019 en 13.11.2019: echter, deze geldstorting hebben met zekerheid betrekking op de situatie in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode april - oktober 2019

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 16.09.2002 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook in België geen deel uitmaakt(e) van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“VI.2.1. Eerste en enige middel

De bestreden beslissing van 28 februari 2020 schendt:

- De artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- De formele en materiële motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel.

Tot slot heeft verweerder nagelaten overeenkomstig art. 17 Richtlijn 2003/86/EG en art. 28 Richtlijn 2004/38/EG een belangenafweging te maken.

VI.2.1.1. De artikelen 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet

a) Art. 47/1, 2° Vreemdelingenwet bepaalt dat:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)

Art. 47/3, §2 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

§1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)

b) Art. 47/1, 2° Vreemdelingenwet vormt de omzetting van art. 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn. Voor een correcte interpretatie van dit artikel, dient dan ook rekening te worden gehouden met de tekst van de burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Art. 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

Het Hof van Justitie verduidelijkt in haar arrest van 5 september 2015 de inhoud van art. 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn:

“1) Artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, moet aldus worden uitgelegd:

– dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn;

– dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

– dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte bewoordingen met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

– dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

2) Als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

3) Artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 met betrekking tot afhankelijkheid, en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.”

c) De artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet definiëren het begrip ‘ten laste’ zijn van de burger van de Unie niet, noch worden uitdrukkelijk de voorwaarden bepaald waaronder een ander familielid beschouwd kan worden als zijnde ‘ten laste’ van de referentiepersoon die hij vervoegd. Deze artikelen beperken zich tot de vermelding dat de verzoeker ten laste moet zijn in het land van herkomst en dat de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, bij ontstentenis waarvan het bewijs van het ten laste zijn kan worden geleverd door elk passend middel.

Uw raad verduidelijkt in zijn arrest van 31 januari 2019 op welke wijze dit bewijs kan worden geleverd:

“Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitevinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Dienaangaande kan echter worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste’ zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Andere familieleden kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze in het land van herkomst materieel worden ondersteund door de referentiepersoon omdat ze, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van “een situatie van reële afhankelijkheid” van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Het bestuur kan derhalve vragen aan een vreemdeling die voorhoudt ten laste te zijn van zijn in België verblijvende familielid, burger van de Unie, dat overtuigingsstukken worden neergelegd waaruit blijkt dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België materieel gesteund werd door dit familielid. Het is voorts niet

kennelijk onredelijk dat het bestuur weigert een vreemdeling als "ten laste" te beschouwen wanneer deze vreemdeling in gebreke blijft om stukken over te maken, die met voldoende overtuiging kunnen aantonen, dat hij werkelijk 'ten laste' was.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoeker aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in casu zijn zus (materieel en/of financieel). Verzoeker dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is, in die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiele steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling, die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk."

VI.2.1.2. Artikel 62 Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; de materiële motiveringsverplichting; het zorgvuldigheidsbeginsel; het redelijkheidsbeginsel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Art. 62 Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen vermeld moeten worden, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De motivering moet met andere woorden draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. Hoewel de gemachtigde van de staatssecretaris niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door verzoekster ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in eht algemeen niet werden aanvaard.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Ten slotte is er slechts sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel indien men zich, rekening houdend met de opgegeven motieven, tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen.

VI.2.1.3. Wettelijke principes toegepast op de zaak:

Verzoeker heeft, na hiertoe te zijn aangemaand bij zijn verblijfsaanvraag van 4 september 2019, bijkomende stukken neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en de referentiepersoon over voldoende financiële middelen beschikte om verzoeker ten laste te nemen.

Verweerster dient overeenkomstig de materiële en formele motiveringsplicht, alsmede de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 Vreemdelingenwet haar beslissing afdoende te motiveren.

Er dient te worden benadrukt dat verweerster de voorgelegde documenten in haar geheel moet bekijken. Verzoeker heeft niet louter aan de hand van één van de voorgelegde documenten willen aantonen dat hij onvermogen was in het land van herkomst, doch wel aan de hand van het geheel van documenten dat werd voorgelegd, nl. het attest waaruit blijkt dat hij tijdens zijn verblijf in Douar Aouizeght geen inkomsten verwierf, het attest waarop blijkt dat hij niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko, het kadastraal attest waaruit blijkt dat hij geen onroerende eigendom bezit in Marokko, de bewijzen van de geldoverschrijvingen, de loonfiches van de referentiepersoon.

Elk document vormt op zich een begin van bewijs van onvermogen, dat in samenhang met de overige documenten wel degelijk dienstig kan zijn als bewijs van het 'ten laste' zijn overeenkomstig art. 47/3, 2° Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt dat:

"De betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat."

Deze beslissing is, gelet op het geheel van de overtuigende voorgelegde documenten, kennelijk onredelijk en onzorgvuldig. Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan als bewijs van het 'ten laste' zijn.

a) Ten eerste stelt verweerster dat het document 'attestation administrative' n° 170/CC van 10 oktober 2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene tijdens zijn verblijf in Douar Aouizeght geen inkomsten verwierf in Chouihia niet uitsluit dat betrokkene elders tewerkgesteld was of kon beschikken over overige bronnen van inkomsten.

Verzoeker merkt op dat het voor hem onmogelijk is om aan te tonen dat hij geen andere inkomsten had. Verweerster kan niet verwachten dat verzoeker een negatief bewijs levert. Bovendien laat verweerster na om in haar beslissing te specificeren welke documenten dan wel voorgelegd moeten worden tot bewijs dat verzoeker over geen enkele inkomsten beschikte in Marokko.

In een arrest van 22 januari 2018 heeft uw Raad bevestigd dat van verzoeker niet verwacht kan worden dat hij een negatief bewijs levert en het volstaat dat hij een feitelijke situatie van materiële ondersteuning bewijst:

"2.10. In de nota met opmerkingen wijst verweerster erop dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Verweerster benadrukt dat zij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarop de Raad een marginale wettigheidstoetsing uitoefent.

De Raad bevestigd dat de gemachtigde beschikt over een vrije feitenvinding en een ruime appreciatiebevoegdheid, maar onderstreept dat hij binnen deze appreciatiebevoegdheid moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Teruggrijpend naar de arresten Jia en Reyes, waarnaar ook verweerster verwijst in de nota, moet worden benadrukt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun. Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn (descendent), die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ, 16 januari 2014, C-432/12, par. 23).

(...) 2.11. De gemachtigde beperkt zich in de bestreden verblijfsweigering tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over andere mogelijke bronnen van inkomsten en onvoldoende relevant zijn. Daaruit besluit de gemachtigde dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn moeder. Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in Suriname niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als 'bijkomend' moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een

verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen. Het Hof benadrukt dat wanneer een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen en dat bijkomend bewijs waarmee de descendent aantoont tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien, niet meer mag worden vereist."

Verzoeker heeft aangetoond dat hij gedurende de periode dat hij in Marokko verbleef maandelijks een toelage vanwege de referentiepersoon ontving om in zijn basisbehoeften te voorzien. Deze feitelijke omstandigheid waaruit een reële situatie van materiële afhankelijkheid blijkt, volstaat om te besluiten tot de vaststelling dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging met de referentiepersoon materieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

Verweerster kan overeenkomstig vaste rechtspraak van uw Raad niet eisen dat verzoeker een negatief bewijs levert. Het volstaat dat verzoeker een feitelijke situatie van materiële afhankelijkheid bewijst. In casu heeft verzoeker aan de hand van dit document, in het licht van het geheel van documenten dat hij heeft voorgelegd, de feitelijke situatie van afhankelijkheid bewezen. Door anderszins te oordelen, overschrijdt verweerster haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid. De beoordeling van het eerste voorgelegde document door verweerster is dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

b) Ten tweede stelt verweerster dat het document 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n° 17498/2019 van 29 oktober 2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaren dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, niet alleen werd dit attest afgeleverd op basis van een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, ook heeft dit enkel betrekking op de situatie op het moment dat het voorliggende attest werd afgeleverd. Gezien betrokkene op dat ogenblik reeds opnieuw in België verbleef, zijn de gegevens van dit attest niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Verweerster merkt op dat het attest enkel betrekking heeft op de situatie op het moment dat het voorliggende attest werd afgeleverd en dat aangezien verzoeker op dat ogenblik reeds opnieuw in België verblijft, de gegevens van dit attest niet relevant zijn in het kader van de aanvraag gezinshereniging.

Dit attest werd opgemaakt op 29 oktober 2019. Nergens in het attest wordt uitdrukkelijk vermeld dat het attest enkel betrekking heeft op de situatie van belastbaarheid op de datum van opmaak van het attest.

Zelfs indien het attest enkel de toestand zou beschrijven op datum van 29 oktober 2019, is het document nog niet totaal irrelevant. Het attest toont immers aan dat verzoeker tot op heden in Marokko geen belastbare inkomsten heeft.

Dit kadastraal attest vormt een begin van bewijs van onvermogen, dat in samenhang met de overige documenten wel degelijk dienstig kan zijn als bewijs van het 'ten laste' zijn overeenkomstig art. 47/3, 2° Vreemdelingenwet. Door anderszins te oordelen, overschrijdt verweerster haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid. De beoordeling van het eerste voorgelegde document door verweerster is dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Verweerster merkt voorts op dat het document 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n° 17498/2019 werd afgegeven op basis van een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Verweerster houdt ten onrechte geen rekening met de documenten die werden opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten.

Verzoeker merkt dienaangaande op dat op hem overeenkomstig art. 47/3, 2° Vreemdelingenwet de verplichting rust om bij voorrang documenten die uitgaan van de bevoegde overheid van het land van herkomst aan te wenden tot bewijs van het ten laste zijn. Slechts bij gebrek aan deze documenten kan hij zijn toevlucht nemen tot elk ander passend middel.

Voor bewijzen vanuit Marokko, is verzoeker aangewezen op de bewijzen die door de Marokkaanse autoriteiten ter beschikking worden gesteld. Bovendien dient verzoeker zich eveneens te schikken naar de procedure volgens dewelke deze bewijzen worden verstrekt in Marokko. Verweerster kan dan ook onmogelijk eisen dat verzoeker enerzijds bewijzen voorlegt die afkomstig zijn van de autoriteiten van zijn land van herkomst, maar anderzijds eisen dat geen gebruik mag worden gemaakt van de geëigende procedures tot afgifte van deze documenten. Indien een document enkel op basis van een verklaring op eer kan worden afgegeven in Marokko, dient verweerster dit document overeenkomstig art. 27 en 28 Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna WIPR) te erkennen en er bewijskracht aan te verlenen.

Art. 27, §1 WIPR bepaalt dat:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld

overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Artikel 28 WIPR bepaalt dat:

§ 1 Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet:

1° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en

2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voor zover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

§ 2 Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht.

Indien verwerende partij meent dat het gesolliciteerd karakter van dit document niet kon worden uitgesloten, dan was het aan verweerster om overeenkomstig art. 28, §2 WIPR om het tegenbewijs te leveren.

Door te oordelen dat het tweede voorgelegde document geen bewijswaarde heeft, ondanks de vaststelling dat dit een officieel document betreft dat afkomstig is van de Marokkaanse autoriteiten en verweerster nalaat om overeenkomstig art. 28, §2 WIPR het tegenbewijs te leveren van de feiten vastgesteld door de Marokkaanse overheid, overschrijdt verweerster haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid. De beoordeling van het tweede voorgelegde document door verweerster is dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

c) Ten derde stelt verweerster dat het document ‘Kadastraal attest geen eigendom’, n°40/MA van 31 oktober 2019 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezat in Berkane: echter, dit attest heeft enkel betrekking op de situatie eind oktober 2019, wanneer betrokkene (opnieuw) in België verbleef, en is bijgevolg niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Dit attest werd opgemaakt op 31 oktober 2019. Nergens in het certificaat wordt niet uitdrukkelijk vermeld dat het attest van geen eigendom enkel betrekking zou hebben op de datum van opmaak en niet op de jaren die hieraan voorafgaan.

Zelfs indien het attest enkel de toestand zou beschrijven op datum van 31 oktober 2019, is het document nog niet totaal irrelevant. Het attest toont immers aan dat verzoeker tot op heden in Marokko geen onroerend goed bezit.

Dit kadastraal attest vormt een begin van bewijs van onvermogen, dat in samenhang met de overige documenten wel degelijk dienstig kan zijn als bewijs van het ‘ten laste’ zijn overeenkomstig art. 47/3, 2° Vreemdelingenwet. Door anderszins te oordelen, overschrijdt verweerster zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid. De beoordeling van het eerste voorgelegde document door verwerende partij is dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

d) Ten vierde stelt verweerster aangaande de voorgelegde bewijzen van geldstortingen in 2016 en 2017 dat verzoeker deze weliswaar beperkte geldstortingen ontving vanwege de referentiepersoon, doch dat er niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud. Er kan niet worden uitgesloten dat deze sommen werden verzonden voor overige doeleinden.

De geldstortingen hebben betrekking op de periode tijdens dewelke verzoeker in Marokko verbleef en werden maandelijks door de referentiepersoon uitgevoerd zodat verzoeker in zijn basisbehoeften kon voorzien. Er werd maandelijks gemiddeld 2.885,95 Dirham betaald door de referentiepersoon aan de verzoeker. Opdat dit bedrag zou volstaan om te voorzien in zijn levensonderhoud, dient te worden beoordeeld aan de hand van de Marokkaanse levensstandaard en prijzen van levensonderhoud en niet aan de hand van de levensstandaard en prijzen van levensonderhoud van België.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerster dit gedaan heeft. Zij volstaat met de vermelding dat het beperkte geldstortingen betreft, maar geeft niet aan op welke gegevens en cijfers zij zich baseert om te besluiten dat deze geldstortingen beperkt zijn.

Indien men het rapport van Oxfam bekijkt (dat gemakkelijk online geconsulteerd kan worden), stelt men vast dat de helft van de Marokkaanse bevolking kan rondkomen van 966 Dirham per maand. (stuk 11)

Verzoeker ontving maandelijks gemiddeld 2.885,95 Dirham om in zijn basisbehoeften te voorzien. Dit bedrag volstond dan ook ruim. Bovendien verbleef verzoeker tijdens zijn verblijf in Marokko bij verre familie van hem en in de woning van zijn broer, waardoor hij geen kosten inzake huisvesting had.

Tot slot merkt verweerster op dat het enerzijds niet aangetoond is dat verzoeker op deze sommen aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien en anderzijds dat het niet uitgesloten was dat deze sommen werden verzonden voor overige doeleinden.

Verzoeker merkt op dat het voor hem onmogelijk is om aan te tonen dat hij niet op deze sommen aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien en dat hij deze sommen niet voor overige doeleinden heeft aangewend. Verweerster kan niet verwachten dat verzoeker een negatief bewijs levert. Bovendien laat verweerster na om in haar beslissing te specificeren welke documenten dan wel voorgelegd moeten worden tot bewijs dat verzoeker op deze sommen aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien en dat hij deze sommen niet voor overige doeleinden heeft aangewend. In een arrest van 22 januari 2018 heeft uw Raad bevestigd dat van verzoeker niet verwacht kan worden dat hij een negatief bewijs levert en het volstaat dat hij een feitelijke situatie van materiële ondersteuning bewijst:

"2.10. In de nota met opmerkingen wijst verweerster erop dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Verweerster benadrukt dat zij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarop de Raad een marginale wettigheidstoetsing uitoefent.

De Raad bevestigd dat de gemachtigde beschikt over een vrije feitenvinding en een ruime appreciatiebevoegdheid, maar onderstreept dat hij binnen deze appreciatiebevoegdheid moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Teruggrijpend naar de arresten Jia en Reyes, waarnaar ook verweerster verwijst in de nota, moet worden benadrukt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun. Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn (descendent), die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ, 16 januari 2014, C-432/12, par. 23).

(...) 2.11. De gemachtigde beperkt zich in de bestreden verblijfsweigering tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over andere mogelijke bronnen van inkomsten en onvoldoende relevant zijn. Daaruit besluit de gemachtigde dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn moeder. Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in Suriname niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als 'bijkomend' moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen. Het Hof benadrukt dat wanneer een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen en dat bijkomend bewijs waarmee de descendent aantoonde tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien, niet meer mag worden vereist."

Verzoeker heeft aangetoond dat hij gedurende de periode dat hij in Marokko verbleef maandelijks een toelage vanwege de referentiepersoon ontving om in zijn basisbehoeften te voorzien. Deze feitelijke omstandigheid waaruit een reële situatie van materiële afhankelijkheid blijkt, volstaat om te besluiten tot de vaststelling dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging met de referentiepersoon, materieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

Verweerster kan overeenkomstig vaste rechtspraak van uw Raad niet eisen dat verzoeker een negatief bewijs levert. Het volstaat dat verzoeker een feitelijke situatie van materiële afhankelijkheid bewijst. In casu heeft verzoeker aan de hand van dit document, in het licht van het geheel van documenten dat hij heeft voorgelegd, de feitelijke situatie van afhankelijkheid bewezen. Door anderszins te oordelen, overschrijdt verweerster haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid. De beoordeling van het eerste voorgelegde document door verweerster is dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

e) Ten vijfde stelt verweerster aangaande de voorgelegde bewijzen van geldstortingen in 2019 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dat deze geldstortingen met zekerheid betrekking hebben op de situatie in België, en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Deze geldstortingen werden inderdaad verricht op een ogenblik waarop verzoeker zich opnieuw in België bevond. Deze vaststelling maakt het document nog niet totaal irrelevant. Deze geldstortingen tonen immers aan dat verzoeker niet enkel in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, maar ook in België verder ten laste is van de referentiepersoon en de feitelijke situatie van materiële afhankelijkheid is blijven voortbestaan na aankomst in België.

Deze geldstortingen vormen een begin van bewijs van onvermogen, dat in samenhang met de overige documenten wel degelijk dienstig kan zijn als bewijs van het 'ten laste' zijn overeenkomstig art. 47/3, 2° Vreemdelingenwet. Door anderszins te oordelen, overschrijdt verweester haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid. De beoordeling van het eerste voorgelegde document door verweester is dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

f) Tot slot formuleert verweester aangaande de voorgelegde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode april – oktober 2019 geen opmerkingen.

Verder in haar beslissing merkt verweester nochtans op dat niet:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er onvoldoende werd aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.”

Verzoeker toont aan de hand van de voorgelegde loonfiches uitdrukkelijk aan dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat. Uit deze loonfiches blijkt immers dat de referentiepersoon reeds sedert 1 januari 1998 in dienst was bij het bedrijf DFDS (Det Forenede Dampskibs-Selskab).

Verweester heeft nagelaten dit document in overweging te nemen en is te kort gekomen aan de op haar rustende motiveringsplicht. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet waarom dit document niet aanvaard wordt als bewijs van het feit dat de referentiepersoon over voldoende financiële middelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen.

VI.2.1.4. Belangenafweging (art. 17 Richtlijn 2003/86/EG)

In het kader van de aanvraag vanwege verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, rustte op verweester de verplichting om, zelfs indien niet voldaan was aan de voorwaarden voor de gezinshereniging, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in art. 17 Richtlijn 2003/86/EG.

Overeenkomstig art. 17 Richtlijn 2003/86/EG dienen de lidstaten in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin terdege rekening te houden met:

- De aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon;

31/33

- De duur van zijn verblijf in de lidstaat;

- Het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verweester bij het nemen van haar bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt.

Verweester heeft geen rekening gehouden met:

- Het feit dat verzoeker reeds jarenlang in België verblijft, met uitzondering van een kortstondige (gedwongen) terugkeer naar Marokko in 2016.

- Het kerngezin (de ouders, broers en zussen) en andere dichte familie van verzoeker in België wonen.

- Verzoeker geen nauwe familiebanden of sociale banden heeft in Marokko: verzoeker heeft geen dichte familie, noch vrienden in Marokko.

- Verzoeker lijdt aan schizofrenie. Verzoeker is aangewezen op de hulp van zijn familie voor wat betreft de opvolging van zijn medische situatie (geneesmiddelengebruik en psychotherapie).

- Verzoeker is gelet op zijn aandoening, financieel afhankelijk van zijn familie.

VI.2.1.5. Besluit

Verzoeker heeft in het kader van zijn verblijfsaanvraag verschillende documenten voorgelegd die samengenomen het bewijs opleveren dat verzoeker voldoet aan alle voorwaarden vooropgesteld door art. 47/1, 2° en art. 47/3, §2 Vreemdelingenwet. Bovendien voldoen de door verzoeker voorgelegde documenten aan de vereisten vooropgesteld door art. 47/3, §2 Vreemdelingenwet. Verzoeker legt immers documenten (attesten) voor die uitgaan van de Marokkaanse overheid.

Verzoeker bewijst op actieve wijze enerzijds dat hij tijdens zijn verblijf in zijn land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging financieel afhankelijk was van de referentiepersoon en er derhalve sprake was van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning. Anderzijds bewijst

verzoeker eveneens dat de referentiepersoon over voldoende financiële middelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van uw Raad volstaat dit bewijs en kan verweerster daarbovenop geen bijkomend bewijs of negatief bewijs vereisen.

Verweerster laat na toe te lichten op welke gegevens zij zich baseert om te besluiten dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dus ook niet aantoonbaar dat hij voldoet aan de voorwaarden vooropgesteld in art. 47/1, 2° en 47/3 Vreemdelingenwet.

Verweerster beperkt zich tot algemene en vage argumenten en stijlclausules. Verzoeker kan op grond van de aangehaalde motieven absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Tot slot laat verweerster na om te specificeren welke documenten ontbreken.

Door enerzijds geen rekening te houden met het geheel van de voorgelegde documenten, doch telkens aan de hand van slechts één document te beslissen dat niet aan de voorwaarden vooropgesteld door de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet voldaan en door anderzijds bijkomende vereisten op te leggen aan verzoeker in strijd met het arrest van uw Raad van 22 januari 201826 is de beslissing van verweerster kennelijk onredelijk en onzorgvuldig. Verweerster heeft haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid kennelijk overschreden en is tekortgekomen aan de op haar rustende motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de formele en materiële motiveringsplicht; het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in het licht van de artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing dienen dan ook ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.”

2.2. De in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel dient te worden behandeld in het kader van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepalingen is gestoeld.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden,

een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

2.7. Verzoekende partij is het in essentie oneens met de bevinding dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij betoogt dat de stukken in hun geheel moeten bekeken worden. Uit diverse stukken blijkt dat zij in Marokko onvermogen was. Zij stelt dat het voor haar onmogelijk is aan te tonen dat zij geen andere inkomsten had. Er kan van haar geen negatief bewijs verwacht worden. Zij wijst erop dat zij gedurende de periode dat zij in Marokko verbleef maandelijks een toelage ontving van de referentiepersoon en dat hieruit een reële situatie van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij wijst er verder op dat het attest van de Marokkaanse belastingdienst van 29 oktober 2019 niet vermeldt dat dit enkel betrekking heeft op de belastbaarheid op datum van de opmaak ervan. Zelfs indien dit wel het geval is, dan nog toont het aan dat verzoekende partij op heden geen belastbare inkomsten heeft in Marokko.

2.8. De Raad wijst erop dat het aan de verwerende partij toekomt de door de verzoekende partij voorgelegde stukken op hun merites te beoordelen en na te gaan of deze stukken aantonen dat de verzoekende partij reeds in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt verder dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. Met haar betoog dat de stukken in hun geheel moeten bekeken worden toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij zich niet van haar taak dienaangaande gekwetten heeft. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij ervan overtuigd is dat de door haar voorgelegde stukken wel degelijk aantonen dat zij reeds in Marokko ten laste was van de referentiepersoon is slechts een subjectieve overtuiging en maakt niet dat daaruit blijkt dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke beoordeling heeft gedaan van de voorgelegde stukken.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd waarom zij de voorgelegde stukken niet aanvaardt als bewijs van het ten laste zijn in het herkomstland.

2.8.1. Aangaande het administratieve attest van 10 oktober 2019 is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dienaangaande vaststelt dat uit dit attest enkel blijkt dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in Douar Aouizeghet geen inkomsten verwierf in Chouihia maar dat dit niet uitsluit dat zij elders tewerkgesteld was of andere bronnen van persoonlijke inkomsten had. Uit deze motivering blijkt niet dat de verwerende partij van verzoekende partij een onmogelijk bewijs verwacht. Zij heeft enkel vastgesteld wat uit het aangeleverde attest blijkt, met name dat dit enkel beperkt is tot de vaststelling dat verzoekende partij in Chouihia geen inkomsten verwierf. Het is dan ook geenszins foutief te stellen dat het niet uitgesloten is dat verzoekende partij elders tewerkgesteld was of andere persoonlijke inkomstenbronnen had. Waar verzoekende partij zich de vraag stelt welke documenten zij dan zou moeten voorleggen, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij toekomt aan te tonen dat zij in het herkomstland afhankelijk was van de referentiepersoon. Dat voormeld attest daarvan niet het bewijs vormt, blijkt uit de motivering ter zake nu geenszins blijkt dat verzoekende partij in het herkomstland geen andere inkomstenbronnen had of elders tewerkgesteld was.

2.8.2. Wat betreft het attest van 29 oktober 2019 betoogt verzoekende partij wel dat nergens in dit attest vermeld wordt dat het enkel betrekking heeft op de situatie van belastbaarheid op datum van opmaak van het attest maar de verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog. Immers is het attest op 29 oktober 2019 in de tegenwoordige tijd opgemaakt. Zo wordt gesteld: *“De ondertekenende belastinginspecteur attesteert dat N.M. (..) niet belastbaar is inzake woonstbelasting en gemeentebelasting in het koninkrijk Marokko.”* (eigen vertaling). Bijgevolg kan uit dergelijke bewoordingen niet blijken dat dit attest slaat op een situatie voor 29 oktober 2019. Gelet op deze vaststellingen is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat aangezien verzoekende partij op 29 oktober 2019 reeds in België verbleef, de vermelde gegevens niet relevant zijn.

Waar verzoekende partij betoogt dat het attest wel relevant is omdat het aantoont dat zij tot op heden geen belastbare inkomsten heeft, is zij niet ernstig. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekende partij moet aantonen dat zij voor haar komst naar België in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat haar toestand in Marokko na haar komst naar België veranderd is, hetgeen logisch is nu zij aldaar niet meer verblijft, is dan ook niet relevant zoals de verwerende partij terecht motiveert. Verzoekende partij toont met dit attest geenszins aan dat zij voor haar komst naar België in Marokko onvermogen was.

Ook waar de verzoekende partij kritiek uit op de verdere motivering dat voormeld attest enkel werd afgeleverd op een verklaring op eer en het gesolliciteerd karakter ervan dus niet kan worden uitgesloten, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij toekomt de bewijskracht van de haar voorgelegde stukken te beoordelen en verzoekende partij geeft weliswaar aan niet akkoord te gaan met de wijze waarop verwerende partij voormeld document heeft beoordeeld, maar brengt geen gegeven aan dat de Raad toelaat te besluiten dat dit stuk incorrect werd beoordeeld. Verzoekende partij pint zich vast op de stelling dat het om een officieel document gaat uitgegeven door de Marokkaanse overheid, maar zij gaat eraan voorbij dat de Marokkaanse overheid dit heeft afgegeven met de uitdrukkelijke vermelding dat het werd afgegeven op basis van de verklaring op eer van de belanghebbende. Bijgevolg is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij deze vermelding mee in ogenschouw neemt en oordeelt dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Verzoekende partij betoogt voorts wel dat zij enkel Marokkaanse documenten kan bekomen die op basis van een verklaring op eer worden afgegeven maar zij toont dit op geen enkele objectieve wijze aan. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat het attest van 10 oktober 2019 wel degelijk door de Marokkaanse overheid werd afgeleverd op verzoek en waarbij de Marokkaanse overheid zelf een onderzoek heeft ingesteld op 10 oktober 2019. Daaruit blijkt aldus dat de Marokkaanse overheid wel degelijk andere attesten aflevert dan louter attesten op basis van een verklaring op eer. Het betoog van verzoekende partij is dan ook niet ernstig, minstens niet ondersteund door enig objectief stuk.

2.8.3. Waar verzoekende partij voorts dezelfde kritiek uit op de beoordeling van het attest van 31 oktober 2019 wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van dit attest evenmin blijkt dat dit attest slaat op een toestand voor oktober 2019. Zo stelt het attest uitdrukkelijk: *“Ik Ondergetekende, de beheerder van onroerende eigendom te Berkane (..) duid(..) dat: de heer: N.M. (..), heeft geen eigendommen*

behouden binnen deze provincie". Bijgevolg blijkt hieruit dat verzoekende partij op 31 oktober 2019 geen eigendommen "*behouden heeft*", hetgeen aldus niet uitsluit dat verzoekende partij voordien wel degelijk eigendommen had. Alleszins kan niet gesteld worden dat het attest uitspraak doet over een situatie voor oktober 2019.

Waar verzoekende partij desondanks meent dat het voorgelegde attest wel degelijk relevant is, verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger inzake de irrelevantie van attesten die een periode beslaan nadat de verzoekende partij Marokko al had verlaten.

2.9. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat de verwerende partij haar situatie incorrect heeft beoordeeld. De verwerende partij heeft immers niet alleen vastgesteld dat verzoekende partij niet afdoende aantoonde in haar land van herkomst onvermogen te zijn, waardoor dus niet blijkt dat zij de facto afhankelijk is van de financiële steun van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien, doch heeft tevens op correcte gronden vastgesteld dat de geldstortingen die door de referentiepersoon werden gedaan over de periode april 2016 tot januari 2017 (periode van tien maanden) beperkt waren en niet aangetoond werd dat verzoekende partij afhankelijk was van deze geldsommen om in haar levensonderhoud te voorzien. Het is geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat indien door een burger van de Unie aan een derdelander slechts zeer beperkte geldsommen worden overgemaakt – in casu betreft het slechts tien stortingen tussen de 240 en de 300 euro over een periode van tien maanden – er niet kan worden besloten dat vaststaat dat deze derdelander in de praktijk effectief ten laste is van de burger van de Unie. Het bewijs moet immers geleverd worden dat het gaat om een reële afhankelijkheid, in die zin dat de vreemdeling in zijn land van herkomst gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften kan voorzien. De Raad wijst in dit verband nogmaals op de arresten van het Hof van Justitie terzake. Zowel in het arrest Jia (pt. 37) als in het arrest Reyes (pt. 22) benadrukt het Hof dat het gastland bij zijn beoordeling rekening moet houden met de economische en sociale toestand van de betrokkene. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof moet het gastland nagaan of de betrokkene, "*gezien zijn economische en sociale toestand*", niet in zijn basisbehoeften voorziet. In het arrest Reyes stelt het Hof vervolgens vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun "*voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst*" (pt. 24). De gemachtigde heeft dan ook in lijn met de toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie vastgesteld dat moet worden aangetoond dat de verzoekende partij aangewezen was op de ontvangen sommen om te voorzien in haar onderhoud. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog dat 10 geldstortingen van relatief kleine bedragen gespreid over 10 maanden het bewijs leveren dat zij reëel afhankelijk was van de referentiepersoon om in het herkomstland in haar basisbehoeften te voorzien, dit temeer niet aangetoond is dat zij in Marokko onvermogen was. Het betoog dat het leven veel goedkoper zou zijn in Marokko doet hieraan geen afbreuk nu verzoekende partij geenszins aantoont daadwerkelijk afhankelijk geweest te zijn van deze bedragen om in haar basisbehoeften in Marokko te voorzien.

Met haar verdere betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in Marokko daadwerkelijk afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien. De voorgelegde documenten tonen, zoals de verwerende partij stelt, niet aan dat verzoekende partij in het herkomstland onvermogen was en aldaar effectief ten laste was van de referentiepersoon.

2.10. Voor zover verzoekende partij opnieuw stelt dat de geldstortingen verricht op een moment dat zij zich al in België bevond, relevant zijn, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij moet aantonen dat zij voor haar komst naar België in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Het loutere gegeven dat de referentiepersoon haar in België bepaalde geldsommen geeft, toont geenszins aan – in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden – dat zij reeds in het herkomstland afhankelijk was van de referentiepersoon.

2.11. Waar verzoekende partij nog wijst op de voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon om te stellen dat daaruit blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat richt de verzoekende partij zich tegen een overtollige motivering. De eventuele gegrondheid van kritiek gericht tegen een overtollige motivering kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.12. Waar de verzoekende partij tenslotte aanvoert dat een belangenafweging moet worden gemaakt, zoals bedoeld in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), is zo'n betoog niet dienstig. Immers valt verzoekers situatie niet onder de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat luidens artikel 1 ervan enkel betrekking heeft op de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, terwijl de neef van de moeder van verzoekende partij een Unieburger en geen derdelander is.

2.13. Waar verzoekende partij nog een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM aanvoert in haar verzoekschrift, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing zelf geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Bovendien, waar de verzoekende partij haar medische problematiek aanhaalt, stelt de Raad vast dat deze problematiek reeds werd beoordeeld in het kader van haar medische regularisatieaanvraag van 27 juni 2018 waarbij de arts-adviseur bij medisch advies van 25 april 2019 oordeelde dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. Naar aanleiding hiervan werd de regularisatieaanvraag dan ook verworpen op 30 april 2019. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen op 23 oktober 2019 bij arrest nr. 227 830. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Marokko omwille van haar medische problematiek onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Evenmin maakt zij een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.14. Verzoekende partij voert voorts nog een schending aan van artikel 8 EVRM maar de Raad benadrukt opnieuw dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Daarenboven dient erop gewezen dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Zoals duidelijk uit de bespreking hoger is gebleken heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het herkomstland afhankelijk is van haar in België verblijvend familielid. Het loutere gegeven dat zij in België hulp krijgt van in België verblijvende familieleden doet hieraan geen afbreuk. Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij in het herkomstland niet op zelfstandige wijze kan leven. Ook wat betreft haar medische problematiek werd al geoordeeld dat de verzoekende partij in het land van herkomst kan genieten van de benodigde medische zorgen en dat daarenboven niet blijkt dat zij aldaar geen sociaal netwerk meer heeft waarop zij kan terugvallen (zie arrest RvV nr. 227 830 van 23 oktober 2019). Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij zich in het herkomstland niet zou kunnen handhaven.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER